

**JED Z JUDEY
(1905-1906)**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649381937

Jed z judey (1905-1906) by J. S. Machar

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

J. S. MACHAR

**JED Z JUDEY
(1905-1906)**

J. S. Machar :
Jed z Judey

Kupka

Nakladatel
F. Šimáček
Pražka

J. S. MACHAR:

JED Z JUDEY

(1905-1906)

V PRAZE
NAKLADEM F. ŠIMÁČKA
1906

SOLE OCCIDENTE . . .

V šedivé zeleni campanských oliv
zdálo se tonout zpol již ponořeno
červené slunce.

Scintilla, smíšek, a Melitta vážná
seděly v sadu v stínu pomerančů,
a mladý básník,

Ligurus, četl jim nadšeně verše,
své prvé verše vydechnuté láskou
a silou mládí.

Klonily dívčíny hlavičky k sobě,
rusou i tmavou, ruce držely si,
hledíce v dálku.

— Nepovím slunci a nesvěřím hvězdám,
kdo dnů mých sluncem, kdo mých nocí
hvězdou —
dočetl básník.

Do šeda zapadla červená koule,
Zaplálo nebe. Slaný výdech zavál
z dálného moře.

Zrak dívek přivřelí neznámí snové,
růžová vůně štěstí nejistého
chvěla jim řadry . . .

T. POMONIUS ATTICUS.

Je pravda, vůle bohů zastřela nám
 běh věcí příštích — ale moudrý člověk,
 jak kormidelník řídící loď umně
 úskokům vyhýbá se zkázonosným,
 ničivým vírům, písku zrádných mělčin
 a v bouři čas na moře nevychází.

Běh mého žití Cornelius Nepos,
 můj drahý přítel, v historích svojich
 vypsati hodlá: taký obraz bývá
 ne památkou jen, však i povzbuzením
 a příkladem; jen takto summu žití
 a zkušeností odevzdat lze dětem
 a přátelům jak jmění nastřádané.

Nuž, vyřkni jenom Pomponia jméno —
 a v Římě každý člověk tobě řekne:
 muž rozšafný. — Ta chvála je mou chloubou
 a statkem největším. (Po přízni ovšem
 božského Augusta, jenž parovati
 nám račiž dlouho ve zdraví a štěstí!)

Je zdraví, pravda, velkým darem bohů
 a štěstí k tomu úsměvem jich zlatým
 na smrtelného bydlitele země —
 však rozšafnosti oběma je třeba,
 by člověka los závisti byl hoden.
 Než zdraví, štěstí, toť dva bujní oří,
 jimž rozšafnost dá uzdu a je řídí
 k vytčeným cílům . .

Daru rozšafnosti

I Augustu je hojně v úděl dáno
 I Pomponiu. (Že své jméno stavím
 hned za Caesarem, není vypínáním
 či chloubou lichou. Vznešený sám často
 se v žití mého události vmyslí,
 pak důmyslně hovořívá o nich
 a poctu vzdávává mně, tvrdě často,
 že přátelství mé jedním z klenotů je
 života jeho.)

Přátelé a druzí,

když v minulé se někdy vmyslím časy,
 jež v nekonečné dálce být se zdají,
 ne délkou tak jak mnohostí těch dějů,
 jež mezi mnou a jimi nyní leží,
 (vždyť Mariův syn, Cícero kdys byli
 ve škole se mnou, Catilinu znal jsem